

— Видите ли е-оня замъкъ? Кулата му ей сега ще рухне!

— Стой, не хвърляй! — завикали великанитѣ. — Тамъ живѣе нашия царь. Той всички ни ще погуби, ако свалишъ кулата му.

— Че мене какво ми струва, — викналъ Голчо, — азъ не се боя нито отъ васъ, нито отъ вашия царь! — И той дигналъ ржка да хвърли ужъ камъка.

Великанитѣ го заобиколили и завикали:

— Смили се, побратиме. Не хвърляй тоя камъкъ. Ще ти дадемъ биволска кожа, пълна съ жълтици, само да си отидешъ. Ние дори ще те отнесемъ въ кѣши да се не уморявашъ.

Най-после Голчо се съгласилъ. Той възседналъ единъ великанъ, а други двама понесли следъ него биволска кожа, пълна съ жълтици.

Като стигнали до кѣщата, дето живѣялъ Голчо, той слѣзълъ, накаралъ великанитѣ да оставятъ кожата съ жълтицитѣ предъ вратата и имъ казалъ:

— Разбрахте добре силата ми. Ако не напуснете планината, дето живѣете сега, ще дойда съ деветтѣ си братя, които сж по-силни отъ мене, и ще стане само великани!

Тримата великани разказали на своитѣ другари, какво имъ казалъ силниятъ Голчо и те всички забѣгнали далече. А Голчо заживѣлъ богато за приказъ и чудо на мало и голѣмо.

УМНИЯТЪ СИРОМАХЪ.

Единъ арабски царь се мислѣлъ за много хитъръ и досѣтливъ. Той заповѣдалъ да разгласятъ навредъ по царството му, че дава две торби жълтици, ако се намѣри нѣкой да му каже една хубава лъжа.

Дошълъ най-прочутиятъ лъжецъ въ царството. Лъгалъ, лъгалъ, ала не можалъ да скрои лъжа като за предъ царя. Царьтъ все казвалъ: „Че това лъжа ли е? Това азъ зная, за онова се досѣщамъ“.

Отишълъ другъ лъжецъ, ала и съ него се случило същото. Трети лъжецъ се явилъ въ царския дворецъ, ала